

[Starcke.]

ad den Vej, ellers ødelægger man Erhvervs-livet, vor Økonomi og den unge Slægt. Det er ikke blot de store, dygtige, driftige Erhvervsfolk, man ødelægger, men man ødelægger ogsaa den lille Mand, de smaa-handlende, ja, helt ud i den forbrugende Befolkning kan man i Dag mærke Resultatet af Planøkonomien og de Følger, som bliver mere og mere aabenbare for hver Dag.

Arbejdernes Bundethed til den bestaaende Lovgivning gennem Fagforeningerne, hvor de trofast har staaet sammen for at bygge deres Tilværelse op paa et sundere Grundlag, har givet dem en saadan Ubevægelighed, at de nu drives fremad i en Politik, som ikke er i Arbejdernes Interesse. Frihed, som var det, de oprindeligt vilde kæmpe for, har de ikke faaet, hele Systemet med Planøkonomi, Skatter, Kontrol har faaet det jævne Folk til at hade Staten, og dette Had smitter over paa Samfundet, og det er farligt. Vi har mistænkeliggjort Dygtigheden herhjemme, og igennem Planøkonomien og Skattelovgivningen har vi lagt det sunde og værdiskabende Arbejde alle mulige Hindringer i Vejen. Vi straffer Flid, vi straffer Intelligens, vi straffer Initiativ og Organisationsevne, alle de nødvendige og værdifulde Egenskaber, uden hvilke Samfundet ikke kan leve og i hvert Fald ikke gaa fremad, og vi har skabt et System, som i høj Grad er med til at holde Haanden over Dovenskab og Udueligheden, og det gaar ikke i det lange Løb, det her! Nu prædiker man fra den høje Regerings Side, at det er dem med de brede Skuldre, som skal bære Byrderne. Nej, det har vi hørt i 20—30—40 Aar i Træk, og altid har de brede Skuldre været i Stand til at skubbe Byrderne videre over. I sin Tid hed det, at man skulde lægge Skatten, hvor Skatteevnen var. Det skal man slet ikke, man skal lægge Skatten der, hvor Skattepligten er, saaledes at Folk betaler, hvad de skylder, og ikke hvad man mener at kunne plukke dem for. Det er de brede Skuldre, vi skal bruge herhjemme til at bygge Landet op med, til at løfte det op igen, for at faa noget til at gro, det er de dygtige, det er de selvhjulpne, vi skal have frem i første Række. Angsten har ligesom grebet store Kredse af Befolkningen, saaledes at en stor Del af den Varemangel, vi lider under, skyldes det, at Folk under

Angst har sikret sig det ene og sikret sig det andet og har hamstret op. Og Ansvaret for dette ligger i hele det kinesiske System, som vore ærede socialistiske Partier herhjemme har været de begejstrede Forkæmpere for. Hele den kinesiske Planøkonomi, som kunde se saa yndig og saa tiltrækkende ud, dengang den var Teori, men nu da den er Praksis, hvor man ser Resultaterne ude over Europa, nu er der Grund til et Opgør med disse kinesiske Teorier, og der er Grund til at spørge, om man ikke skulde vende tilbage til jævn, dagligdags Naturlighed.

Planøkonomien har været en Eventyrpolitik. Eventyrpolitik kan somme Tider være belærende, og det planøkonomiske Eventyr har i høj Grad været belærende. Fra Retsforbundets Side kommer vi til de gamle Partier og til det danske Folk med vor Politik. Den bliver ikke vurderet højt, det ved jeg godt. Vi bliver betragtet som en Slags Svinedreng i dansk Politik. Men der er en særlig berømt Svinedreng, som viste sig at være Prins i Virkeligheden. Da han kom til Prinsessen og havde sendt hende det, som var Udtryk for hans Glæde over Naturlighed og Skønhed, den smukkeste Rose, han kunde finde, saa sagde Prinsessen: Bare det var en lille Missekat. Og da den blev pakket ud, sagde alle Hofdamerne: Nej, hvor er den nydelig gjort, og selv Kejseren sagde: Den er mere end nydelig, den er pæn, sagde han. Men saa kommer den lille yndige Bemærkning fra Prinsessens Side, da hun har følt paa den: Fy, Papa, den er ikke kunstig, den er virkelig — og fy, sagde alle Hoffolkene. Man har herhjemme faaet en Angst for det naturlige og det virkelige, og en Dyrkelse af det kunstige. Det samme gjorde sig gældende over for Nattergalen. Den gamle Kavalier siger: Ih, hvor den Fugl minder mig om højsalig Kejserindens Spille-daase. Man har prøvet at gøre Samfundslivet herhjemme til en Spilledaase. Den virkelige Nattergal, den naturlige Rose gjorde ikke videre Indtryk paa Folk, men derimod Planøkonomiens lille kommunale Kødgryde, hele Posekiggeriet og den offentlige Propagandas musikalske Skralder, det kunde Prinsessen give baade Stemmer og Kys i Massevis for at komme i Besiddelse af. Selvangivelsernes Snuserier, Priskontrollens Nærgaaenhed, se, det var noget, der duede! Det stadig voksende bundløse Hul i de offentlige Kasser